



מ"ת 22371/02/15 - מדינת ישראל נגד סמי דהן

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 22371-02-15 מדינת ישראל נ' דהן(עציר)

בפני כב' הנשיאה שולמית דותן
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד יצחק חנוך
סמי דהן (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל עירוני

נוכחים:

ב"כ המבקשת עוה"ד יצחק חנוך

ב"כ המשיב מר רייכברג בן-חיים סת חיים, מתמחה ב/עוה"ד מיכאל עירוני

המשיב

החלטה

הבקשה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973 ועבירה של הכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 03/02/15 בשעה 18:30 או בסמוך לכך בכביש 38 הסמוך לאזור תעשייה בית שמש בעת שנהג ברכבו, נעצר הנאשם ע"י שוטר, ובתגובה זרק לעבר רעייתו אשר ישבה לצדו ברכב, מה שהתברר כסם מסוג קנביס במשקל של 191.15 גרם נטו (להלן: הסם), וזו החביאה אותו מתחת למכנסיה.

בד בבד להגשת כתב האישום ביום 10/02/15 הגישה המאשימה בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו במסגרתה טענה, כי קיימות ברשותה ראיות טובות להוכחת אשמתו של המשיב במיוחס לו, הכוללות, בין היתר, הודאה של המשיב במיוחס לו, דו"חות פעולה משטרתיים והסמים שנתפסו ברשותו. כן עתרה למתן ארכה בת 60 ימים להוצאת תעודת חסיון לגבי חומר חקירה מסוים המצוי ברשותה. בהחלטתו מיום 10/02/15 קבע כב' השופט שמואל הרבסט כי תעודת חסיון תוגש בתוך חודש ימים. ואולם, בעקבות הדיון שנערך בפני בבקשה ביום 12/02/15 במסגרתו קבעתי כי ההחלטה בבקשה תינתן ביום 26/02/15 והוריתי גם כי עד למועד זה תדאג המאשימה להגשת

עמוד 1



תעודת החסיון שהיא טוענת לקיומה.

בפתח הדיון בבקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו, הצהיר ב"כ המשיב, כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה, אך באותה נשימה טען גם, כי הנאשם החזיק בסם שנתפס ברשותו לצריכה עצמית, וכי חומר הראיות הקיים בתיק אינו מבסס, אף לא באופן לכאורי, החזקה של הסם ע"י הנאשם שלא לצריכתו העצמית. בעניין זה אף ביקש הסניגור להסתמך על ההלכה המנחה שנקבעה בעניין זאדה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)), בדבר אמות המידה לביסוסה של תשתית ראייתית לכאורית בשלב המעצר עד תום ההליכים.

לטענת ב"כ המשיב, גם מחדלה של המשטרה שנמנעה מלעצור את המוכר שמכר למשיב את הסם, על אף שפרטיו האישיים ידועים לה והעסקה אף תוצפתה ע"י בלש ששהה במקום, מלמדת על דלות הראיות הלכאוריות הקיימות ברשות המאשימה להוכחת אשמתו של המשיב במיוחד לו, שכן בשל אי מעצרו של המוכר לא ניתן לעמוד על מטרות מכירת הסם לנאשם, על טיב היכרותם של השניים ועל הנסיבות הכלליות שהובילו לביצוע העסקה הנ"ל.

לאור זאת עתר הסניגור להורות על שחרורו של המשיב למעצר בית מלא בפיקוחן של רעייתו או של בנותיו אשר הוכיחו את עצמן בעבר כמפקחות ראויות.

דין והכרעה

ראיות לכאורה ועילת מעצר

סעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996, קובע עילת מעצר סטטוטורית בנוגע לעבירת סמים **שאיננה** החזקת סם לצריכה עצמית, בקובעו:

"הוגש כתב אישום, רשאי ביהמ"ש שבפניו הוגש כתב האישום לצוות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים, אם נתקיים אחד מאלה:

(ג) הואשם הנאשם באחד מאלה:...עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים (נ"ח)
תשל"ג 1973, למעט עבירה הנוגעת לשימוש בסם או להחזקת סם לשימוש
עצמי"

סעיף 31(3) לפקודת הסמים קובע, כי אדם שהחזיק סם מהסוג המפורט בתוספת השנייה העולה על הכמות המפורטת לצדו - חזקה עליו שהחזיק את הסם **שלא לצריכתו העצמית**. בענייננו, המדובר בסם מסוג קנביס שהכמות הנקובה לגביו בתוספת הינה 15 גרם. מאחר שהמשיב נתפס כשברשותו כמות של 191.15 גרם והודה, כי מדובר בסם מסוג קנביס בכמות הנ"ל השייך לו, אזי **חזקה** היא שהחזיק בסם **שלא לצריכה עצמית**, והנטל לסתור את "חזקת הכמות" הנ"ל ולהוכיח כי הסם נועד, חרף כמותו הגדולה, לשימוש העצמי בלבד, מוטל על הנאשם.



בנטל זה לא עמד הנאשם, אף לא לכאורה, ודאי שלא ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות:

בהודעה שמסר במשטרה טען המשיב: **"אני מעשן הרבה סמים. כל היום כמעט"** (ע' 2 ש' 10 להודעה השנייה); **"40 שנה אני מעשן חשיש... 15-20 גרם ביום... 2 פלטות של חשיש בחודש"** (ע' 3 ש' 70-81 להודעה הראשונה). כשנשאל אודות התדירות בה הוא נוהג לקנות פלטה שלמה של חשיש, השיב **"כל שבועיים"** (ע' 4 ש' 80). בנוגע לעלות הסמים טען כי כל פלטת חשיש עולה כ-**2500-3200 ₪**, וכי תמורת שתי פלטות החשיש שנתפסו ברשותו הוא שילם למוכר **6,000 ₪**. אלא שלצד זאת מסר המשיב, כי הוא ובת זוגו משתכרים **ביחד 4,200 ₪** בלבד לחודש, וזאת מדמי אבטלה שהוא מקבל ומקצבת ביטוח לאומי שמקבלת רעייתו, וכי הוא שרוי בבעיות כלכליות וחב לביטוח לאומי חוב בסך של כ-**83,000 ₪** (ע' 4 ש' 84 להודעתו הראשונה).

מאליה עולה השאלה: כיצד אדם מובטל המתקיים מדמי אבטלה בסך של כ-2000 ₪ בחודש ומצוי בחובות כה כבדים מצליח לעמוד, מדי חודש בחודשו, ברכישה כה יקרה של סם לשימוש האישי, בלי שהוא מפיק רווחים ממכירת הסם, כולו או חלקו, לאחרים? משנשאל על כך המשיב בחקירתו, טען כי הוא **"קונה בגדים ונעליים בסטוקים ומוכר"** (ע' 4 ש' 97 להודעה הראשונה), וכי מדובר בהכנסה לא קבועה ולא מוצהרת. ברם, טענה זו לא רק שנותרה בגדר טענה בעלמא, אלא שהיא אף סותרת את הגרסה שמסרה **רעייתו** בהודעתה במשטרה, במסגרתה טענה כי המשיב אינו עובד כלל, וכי אין לו כל הכנסה נוספת פרט לקצבה שהוא מקבל מביטוח לאומי.

גם בעניין גובה השתכרותם המשותפת סתרה האחרונה את גרסת המשיב וטענה, כי הם משתכרים **ביחד** סכום של בין 5000 ש"ח ל-8000 ₪ לחודש, המורכב מקצבת ביטוח לאומי (ולא דמי אבטלה) בסך של 2000 ₪ שמקבל כל אחד מהם, ומכספים שהיא מרוויחה מעבודות ניקיון ומעבודות מזדמנות.

בנוגע לכמות הסם היומית שצורך המשיב, סיפקה רעייתו בחקירתה תשובות מעורפלות ומתחמקות והסתפקה בטענה כי בעלה **"מעשן כל יום"**, וכי עצם העובדה שהוא מעשן **"בשבילה זה נקרא הרבה"** (ע' 3 ש' 44 להודעתה).

לכך מצטרף עברו הפלילי המכביד של המשיב בתחום הסמים הכולל בין היתר 23 הרשעות בעבירות סמים שונות, מתוכן לא פחות מ-12 הרשעות בעבירה של **סחר** בסם מסוכן, התומך במסקנה הלכאורית כי הסם שנתפס ברשות המשיב ביום האירוע לא נועד לשימוש האישי. יש לציין כי עברו הפלילי המכביד של המשיב בתחום הסחר בסם עומד בניגוד חד לגרסה שמסר בהודעתו במשטרה, לפיה הוא **מעולם** לא עסק בסחר בסם (ע' 4 ש' 104-105 להודעתו הראשונה), ומכאן הערך המועט שיש לייחס לגרסתו זו, אף במסגרת שלב המעצר עד תום ההליכים.

הנה כי כן:

המשיב נתפס כשברשותו כמות סם העולה יותר מעשרת מונים על הכמות הנקובה בתוספת השנייה לפקודת הסמים, ולכן, על פניה, מתקיימת החזקה לפיה המדובר בהחזקה שאינה לצריכה עצמית. אף בשלב זה המשיב לא הוכיח מצדו, במידה הראויה, את יכולתו הכלכלית, את מקורות מימון הסם העומדים לרשותו, ואף לא את מידת הצריכה העצמית, כנדרש בפסיקה באופן שיהא בו כדי לסתור את החזקה שבסעיף 31(3) לפקודה. מהודעותיו של המשיב עצמו עולה, כי



הכנסתו איננה מאפשרת לו רכישה כה גדולה של סם לשימוש עצמי, וקשה גם להניח שאדם המצוי במצוקה כלכלית ישקיע כל חודש סכום כסף כה ניכר לרכישת סמים לטווח ארוך אך ורק לשימוש האישי בלי להפיק מרכישה זו רווח כלכלי (ראה בעניין זה החלטת כב' השופטת א' פרוקצ'יה בבש"פ ביהמ"ש העליון 3437/00 **שמעון חזיזה נ' מדינת ישראל**, מיום 30/05/00, פורסמה בנבו; ע"פ (חיפה) 668/99 **מדינת ישראל נ. אורי אלמועלם**, תקדין מחוזי כרך 992(2) 1999 עמ' 4092).

משלא נסתרה, אף לכאורה, החזקה, לפיה אין מדובר בצריכה עצמית, ממילא לא הופרכה גם חזקת המסוכנות הנשקפת מהמשיב. על מסוכנותו זו ניתן ללמוד גם מניסיונו בשעת מעשה להכשיל את מציאת הסם באמתחתו וניסיונו להחביא הסמים באמצעות זריקתם לעבר רעייתו, מעברו הפלילי העשיר ומהעובדה כבדת המשקל, כי העבירה הנדונה בוצעה שעה שמאסר מותנה **חב** הפעלה מרחף מעל ראשו של המשיב.

וגם זאת יש לומר: "מסוכנות" אינה נבואה ודאית להתגשמות החשש המונח ביסודה. התנהגותו העבריינית הרציפה של המשיב והשימוש בסמים, כפי שהוא מעיד על עצמו, מבססים חשש להמשך הפגיעה בחוק ובציבור ומחזקים את המסוכנות שהיא בבסיס עילת המעצר.

מסוכנותו זו מטה הכף אף כנגד בקשת המשיב לחלופת מעצר. מה גם, שהחלופה שהוצעה - מעצר בית מלא בפיקוח רעייתו, אשר סייעה למשיב באופן אקטיבי בהסתרת הסמים מפני השוטרים בעת שנתפס - איננה רצינית, ולא הייתה צריכה להיבדק כלל.

בנותיו של המשיב, שאותן הציע המשיב כחלופה לחלופה לא נכחו באולם בית המשפט וממילא לא ניתן היה לעמוד על טיבה של החלופה המוצעת.

לאור האמור, מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ה, 24 פברואר 2015, במעמד הנוכחים.